

KUNSTEN Å DREPE GLEDEN

Palmesøndag 2019, Joh 12,1-13

Palmesøndag er kontrastenes søndag. I dag skal vi særlig legge merke til vekslingen mellom glede og vrede, raushet og gjerrighet. Hør nå godt etter:

Dette hellige evangeliet står skrevet hos evangelisten Johannes i det 12. kapitlet

Seks dager før påske kom Jesus til Betania der Lasarus bodde, han som Jesus hadde vekket opp fra de døde. Der ble det holdt et festmåltid for ham. Marta vartet opp, og Lasarus var blant dem som lå til bords sammen med ham. Da kom Maria med et pund ekte, kostbar nardussalve, og med den salvet hun Jesu føtter og tørket dem med håret sitt. Hele huset ble fylt av duften. Da sa Judas Iskariot, en av disiplene, han som siden forrådde ham: «Hvorfor ble ikke denne salven solgt for tre hundre denarer og pengene gitt til de fattige?» Dette sa han ikke fordi han hadde omsorg for de fattige, men fordi han var en tyv. Det var han som hadde pengekassen, og han pleide å ta av det som ble lagt i den. Men Jesus sa: «La henne være! Hun har spart

salven til den dagen jeg skal graves. De fattige har dere alltid hos dere, men meg har dere ikke alltid.»

Det ble kjent i den store mengden av jøder at Jesus var i Betania. Nå kom de dit, ikke bare for hans skyld, men også for å se Lasarus, som han hadde vekket opp fra de døde. Da la overprestene planer om å drepe Lasarus også. For mange av jødene dro dit på grunn av ham og kom til tro på Jesus. Dagen etter fikk folkemengden som var kommet til festen, høre at Jesus var på vei inn i Jerusalem. Da tok de palmegreiner og gikk ut for å møte ham, og de ropte:

Hosianna!

Velsignet er han som kommer

i Herrens navn,

Israels konge!

Slik lyder det hellige evangeliet.

Det første jeg legger merke til i fortellingen er festen. Det blir holdt et festmåltid for Jesus. Hvorfor? Fordi han har vekket et menneske, Lasarus, opp fra de døde. Klart det må feires! Han har jo gitt søstrene Maria og Marta en usigelig glede over å få

broren tilbake. Og Maria, hun bruker alt hun har av penger på en enorm gave som hun øser ut over Jesu føtter. For en ufattelig raushet, Marias uttrykk for en dyp takknemlighet. Kunne dette vært en av oss?

Men glede og raushet kan visst ikke stå uimotsagt. Kan dette virkelig være nødvendig? Evangelisten lar Judas ha rollen som gledesdreper. Det passer inn i det større bildet, Judas skal jo både være tyv og forråder, men først altså en snusfornuftig gledesdreper. Kunne *dette* vært en av oss? Kunne dette vært *meg*? Utvilsomt. Sparsommelig, praktisk, fornuftig er jeg. Gledesdreperen finnes også i meg.

Så går vi videre i handlingen: Det blir kjent i den store mengden av mennesker som var kommet for å feire påskehøytiden i Jerusalem, at Jesus var i Betania, og siden Betania ikke lå langt fra Jerusalem, var det fristende å ta en tur dit for å se mirakelmannen som hadde vekket opp et menneske fra de døde. Kunne vi vært dem? Ja, er vi ikke litt nysgjerrige, vi også? *Jeg* hadde definitivt tatt turen hvis jeg var en religiøs turist på vei til påskefeiring. Det er lett å la seg begeistre når man er i modus til det.

Men religiøs begeistring kan være farlig. Øversteprestene ser faren som truer. Den skjøre maktbalansen må opprettholdes, Jerusalem har alltid vært en eksplosiv by, og særlig når folk er klar for å la seg rive med. Hva gjør vi for å stanse opprør, hva gjør vi for å beholde roen? Vi gjør det vi må: La oss ta livet av Lasarus, selve beviset på Jesus overnaturlige evner. La oss drepe gleden!

Kunne dette vært oss?

Dagen etter bryter gleden ut igjen når Jesus selv er på vei inn i byen. Dagens tekst ender med hosianna-rop og jubel, men vi vet at øversteprestene sto på tempelmuren og kikket misbilligende ned på opptoget. De hadde lenge hatt planer om å drepe Jesus også, selve gledens opphav: La oss drepe Gud!

Kunne det vært oss? Hvis det er slik at Gud gir glede, at Gud skaper liv, reparerer det som var ødelagt og gir håp der alt håp var ute, er vi da – slik vi handler og tenker – Guds medarbeidere eller Guds motstander? Jeg blir nødt til å gå i meg selv og stille disse spørsmålene. I fortellingen vi nettopp har hørt, blir spørsmålet satt på spissen. Det handler om liv og død. I våre liv er det kanskje ikke fullt så dramatisk, men kan det hende også vi

dreper gleden, litt her og litt der, ikke noe dramatisk, men likevel: Etterlater vi iblant våre medmennesker i en grå skuffelse fordi vi møter entusiasme med skuldertrekk og raushet med smålighet?

Gud kjenner vår tilbøyelighet til å drepe gleden. Likevel gikk han inn i vår verden, vel vitende om den gjerrigheten, småligheten og fiendskapet han ville møte. Men Gud er god, og gleden ved å gi er ofte større enn gleden ved å få. Derfor gir Gud oss sine gaver, også når vi ikke makter å ta imot.

Jeg har tenkt mye på Gud det siste året. Hvem tror jeg egentlig på? Hvis Gud er glede, hvorfor kjente jeg ikke glede? Da jeg trengte Gud, var Gud borte. Det som likevel ga mening, var å dele tvil og fortvilelse med andre som var villige til å tåle meg. Det som ga meg mening var å kunne gå inn i andres tvil og fortvilelse og lytte til den. Det som dypest sett ga mening og glede, var å bli møtt med tillit og møte andre med tillit. Det som gir meg glede nå, er å dele både gleder og sorger med andre mennesker.

I den grad Gud har slike følelser som vi har, tenker jeg at det som gir *Gud* glede, midt i sin smerte over avvisning og

likegyldighet, er å dele kår med menneskene, frukten av den guddommelige skaperglede. «Ingen har større kjærlighet enn den som gir livet for sine venner,» sier Jesus når det nærmer seg Langfredagen. Han bøyer seg og vasker disiplenes føtter. Han snakker om hvetekornet som skal legges i jorden og dø. Han ber om å slippe å drikke smertens kalk, men han vil likevel gjøre det, om det kan føre til noe godt. For at nytt liv skal spire frem, må noe annet gå til grunne.

Den dypeste glede kommer ikke uten smerte. Vi kjenner ikke gleden over morgengryet før vi har vært gjennom natten. Jesus tålte gledesdreperne og gav livet sitt for dem. Han kunne ikke lære oss kunsten å elske gjennom å snakke om kjærlighet, han måtte vise hva han mente gjennom handling. Den Gud jeg har bestemt meg for å tro på, har vært gjennom natten sammen med meg. Jeg så ham ikke, for det var så mørkt. Den Gud jeg tror på, åpner dører jeg ikke ser nå. Gud kjenner fremtiden. Han har knyttet seg til våre liv og har gjort vår fremtid til sin.

Jeg lengter ikke til himmelen, det er for tidlig for meg. Men jeg lengter mot en morgendag hvor gleden vokser. Jeg vil ikke være en gledesdreper, vil du? Mens vi lever i Guds verden, la oss vise hverandre raushet. La oss være litt Gud for hverandre: Ta imot

hverandre som venner, tåle hverandres ufullkommenhet, glede oss over hverandres glede, og ofre noe om det trengs.

Og la oss her og nå reise oss og bekjenne troen på Ham som gir oss den dypeste gleden.

Nikenum, 979.1